

NESPRÁVNĚ PŘEDSTAVY

Pondělí, 23. duben 2007

Milá Danielo Kudlanko, už po tolikáté jsem nad svým životem a chce se mi brečet. Je mi 33, jsem skoro sedm let vdaná a mám dvě děti; 5 a 6 let. Připadám si stará a nemilovaná a taky jakoby se ode mnou zavíraly dveře, už mám vlastní už nic hezkého nečeká. Trápí mě bulimie a deprese a nevím jak z toho ven.

Vdávala jsem se tehdy po krátké a velmi intenzivní známosti. Můj manžel je muzikant a tehdy jsem k němu vzhlížela v posvátné úctě. Myslela jsem, že teď budeme šťastni až do smrti. Věřím tomu, že i můj muž si to asi má trochu jiné představy. Ještě před porodem jsem těhotná; na to (vlezla jsem mu do mobilu), že se připešle se slečnou a pak i to potom pokračuje - ne s tou samou, ale s mnoha dalšími. Pochopitelně s ní nic nemá, ale už jsem etla i hodná odvážné mály a ani jsem nemusela slídit (prostě se zapomněla odhlásit své adresy apod.). Těch českých bylo... Mně nic podobného nenapadne, přý nemá chuť, přý to se mnou neobtěžuje hledá vzrušení a to mu chybí. Mě už si za mnohé, vím to, nejsem stoprocentní, ale vždycky se to dalo nějak zvládnout; ale v poslední době už mě to nebaví. Trápím se a nevidím v našem vztahu žádné východisko. Mám výbornou, dobře placenou práci, dvě úsporné děti, které si nezaslouží žít v takovém dusnu. A mít matku, která po mně na to, jak a kde se po jídle vyblít. Mám strach, hrozný, přetěžující strach; že to nezvládnou. To má před tím krokem, ke kterému nastane manážírování směřuje, vždycky ochromí a já zjihnu, uznám, že vlastně na těch SMS není a že je to úplně normální - a pak se doprospěje; ano, protože u nás se neexistuje; i nějaké velmi intimní manželovi SMS, ale zpěť, jak jsem se o nich dozvěděla. Říkají mi to všichni; i kde mám sebrat sílu mu vypadnout (už jsem to párkrát děkala, ale vždycky jsem pak prosila, ať to nedělá - směšné, že?) a zamkne nad tím vším hlasitě si oddechnout; Bojím se, že zůstanu sama. Andrea ODPOVĚŠ: Milá An, ano, je to hrozný, ale zkus situaci přirovnat těbas k nějaké hrozně zubní záležitosti; máš nateklou pusku, zhnisaný zub, dejme tomu stoličku; strašlivá bolest, že byl si hlavou tloukla do zdi; No, a myslíš, že v podobné chvíli ti dokáže někdo pomoci tak, že udělá "áry máry fuk, ať je pusa zase zdravá a nebolává" - a ono se to fakt splní? Tomu určitě nebude věřit, víš, že neexistuje doktor, který by to takhle "lusknutím prstů" zvládnul.

A zůstanu u tohoto přirovnání ještě chvíli: ani ten zub nezačal tak těeskutě bolet zničeho nic, ze zdravé okamžikem nestal nemocný. Taky to trvalo nějakou dobu; Proto musíš; i tomuhle svému problému - dát taky nějaké čas. Ber to tak, že sis teď konečně děkala, že přeci jen k tomu zajdeš; (-). Hele, to, že ho vyhodíš; a pak zase odprospěješ; z toho si nic nedělej, nejsi první ani poslední. Ale vyvoď si z toho důsledky: prostě jednoznačně to nezvládneš; najednou, nedokážeš; ho odstáhnout. Proto ti poradím něco jiného: odstáhně ho v sobě, ve své duši, ve svém srdci. Řekni si: "Tak, pacholku, máš to spořádané, a teď to zase bude podle mě!" A začni se v duši pomalu přirovnávat na to, že se zase staneš samostatnou ženou, která ví co chce, a která ví, co komu dovolí a co ne!

Rozhodně už nechtějí jeho e-mail ani mu nelez do mobilu. Protože - s tím nic nenaděláš; Maximálně si dávat větší pozor, no. To jako kdybys chtěla, aby večer a v noci nebyla tma; Prostě tma bude, i kdybys vyváděla a trápila sebe i své děti. Protože - ubrešená a smutná a uzoufaná a nejistá a vyplašená a hysterická a; (doplá si další) maminka - to není nic, co by do hezkého dětství patřilo. Nevím, jaké jsi měla ty, ale - pro by neměly mít hezké a příjemné dětství tvoje koťátko? Dětičky přeci za nic neměly. Takže se přesta nad tímhle nějak vzrušovat. Poradím ti pár triků, jak se psychicky trošku postavit na nohy. Ale raději e-mailem, protože nejsou "podle běžných pravidel"; Uvědom si, že muzikanti (jako ještě pár profesí) prostě lidi, kteří ve svém rejstříku zrovna vědomí nemají. Určitě znáš; manážírování další; máš; to tedy jen potvrdit; Ale ty prostě na tohle nemáš; nervy, ty se s tím nedokážeš; smířit, přeměň se nad to, přijmout fakt, že se budeš; jen participovat. Jo, jsou takové, ale - já bych to taky nesla.. :))) Začni uvažovat o tom, co bys dělala, kdybys byla rozvedená. Zkus si to vědomě představit, ne jen nějak mlhavě, ale těbas si to zkus i jakoby rozplánovat; co bys vědomě dělala, kdybys byla "volná"; Co bys měla z toho za výhody, co za nevýhody. Co by ti ubylo, co přibylo. Co vědomě by se změnilo. Nad tím jsem; Stejně tak se na něj přesta koukat jako na toho nádherného milovaného chlapa. Není to už ten samý, co byl ze začátku, on už v podstatě je někdo jiný, on ze svého vlaku vystoupil, o tobě vlastně chodí jen domů, stejně, jako chodíval předtím do svého bytu, nebo k rodičům. Nemáš; chtít o zájem lovce, když už je z tebe vydaná káže před postelí; OK, jsem drsná, ale nemá cenu, abych ti povídala nějaké pohádky. Základem nápravy je přiznat si pravdu - zubař taky musí zub napřed zcela oštit, vřechno zlé dát pryč. Někdy se povede zub zachránit, někdy musí ven, aby tě to nezahubilo. Taková otrava krve je skoro stejně hrozná, jako takovýhle vztah. Ten je horší, protože na rozdíl od té otravy, na kterou máš; i umřít, bys se mohla trápit těbas i dvacet let; Samozřejmě, že se "zub" i když povede zachránit. To jsi chtěla slyšet, víš? Ale v tom připadá to vyžaduje pevnou vůli a disciplínu. Důslednost. Stejně jako ve výchově dětí; Ale - s tou důsledností jsi taky dost na; tíru, víš? Napiš; mi, co si vybereš; d@niela